

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Pisz oskarżył **S. P. (1)** o to, że:

1. w dniu 11 listopada 2016 r. w obrębie miejscowości P., gm. B., okręgu (...), nie będąc uprawnionym do polowania wszedł w posiadanie zwierzyny poprzez oddanie strzału z broni myśliwskiej typu sztucer CZ 555 nr (...) do dzika, którego następnie zabrał w celu przywłaszczenia, czym spowodował straty wysokości 2300 zł na szkodę Skarbu Państwa,

tj. o czyn z art. 53 pkt 6 Ustawy Prawo Łowieckie z dnia 13 października 1995 r. w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. w dniu 12 listopada 2016 r. w obrębie miejscowości P., gm. B., okręgu (...), nie będąc uprawnionym do polowania wszedł w posiadanie zwierzyny poprzez oddanie strzału z broni myśliwskiej typu sztucer (...) nr (...) do jelenia o wartości 5800 zł wraz z trofeum o masie brutto nie przekraczającej 5,5 kg o wartości 2000 zł, którego następnie zabrał w celu przywłaszczenia, czym spowodował straty w wysokości 7800 zł na szkodę Skarbu Państwa,

tj. o czyn z art. 53 pkt 6 Ustawy Prawo Łowieckie z dnia 13 października 1995 r. w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. w miesiącu listopadzie 2014 r. w obrębie miejscowości P., gm. B., okręgu (...), nie będąc uprawnionym do polowania wszedł w posiadanie zwierzyny poprzez oddanie strzału z broni myśliwskiej typu sztucer (...) nr (...) do jelenia, którego następnie zabrał w celu przywłaszczenia, czym spowodował straty w wysokości 5800 zł na szkodę Skarbu Państwa,

tj. o czyn z art. 53 pkt 6 Ustawy Prawo Łowieckie z dnia 13 października 1995 r. w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

4. w styczniu 2015 r. w obrębie miejscowości P., gm. B., okręgu (...), nie będąc uprawnionym do polowania wszedł w posiadanie zwierzyny poprzez oddanie strzału z broni myśliwskiej typu sztucer (...) nr (...) do jelenia, którego następnie zabrał w celu przywłaszczenia, czym spowodował straty w wysokości 5800 zł na szkodę Skarbu Państwa,

tj. o czyn z art. 53 pkt 6 Ustawy Prawo Łowieckie z dnia 13 października 1995 r. w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

5. w dniu 14 sierpnia 2016 r. w obrębie miejscowości P., gm. B., okręgu (...), przebywając na terenie obwodu łowieckiego nr (...) z bronią myśliwską typu sztucer CZ 555 nr (...) nie będąc uprawnionym do polowania, polował na zwierzynę łowną usiłując wejść w jej posiadanie i dokonać zaboru w celu przywłaszczenia, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż został spłoszony przez innego myśliwego, czym działał na szkodę Skarbu Państwa,

tj. o czyn z art. 53 pkt 4 Ustawy Prawo Łowieckie z dnia 13 października 1995 r. w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 pkt 6 Ustawy Prawo Łowieckie z dnia 13 października 1995 r. w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony S. P. (1) został przyjęty na członka Koła (...) w S. z datą 03.01.2011 r. Na podstawie stosownej legitymacji nabył uprawnienia podstawowe, zezwalające na dokonywanie odstrzału zwierząt łownych, z wyjątkiem samców zwierzyny płowej. Ww. uzyskał pozwolenie na broń myśliwską Sztucer CZ 555 kaliber 30-06, nr fabryczny (...). Następnie Uchwałą Walnego Zgromadzenia K. nr (...) został skreślony z listy członków. Z kolei Uchwałą Okręgowej Rady Łowieckiej w S. z dnia 22 kwietnia 2016 r. nr (...) został skreślony z listy członków Polskiego Związku Łowieckiego zgodnie z § 20 ust. 3 Statutu (...). W wyniku ww. decyzji S. P. (1) utracił prawo do wykonywania

polowania. Wygasły również przesłanki do posiadania zezwolenia na broń. O prawomocnej decyzji Zarząd Okręgowy (...) w S. poinformował również w dniu 28 czerwca 2016 r. Komendę Wojewódzką Policji Wydział Postępowań Administracyjnych w O..

(dowód: kserokopia pozwolenia na broń k. 84-85; kserokopia legitymacji (...) k. 86-88; informacja z Koła (...) k. 153-154)

Oskarżony S. P. (1) w dniu 11 listopada 2016 r. w obrębie miejscowości P., wszedł w posiadanie zwierzyny poprzez oddanie strzału z broni myśliwskiej typu sztucer CZ 555 nr (...) do dzika, którego następnie zabrał ze sobą. W wyniku powyższego działania Skarb Państwa poniósł stratę w wysokości 2.300 zł. W dniu 12 listopada 2016 r. oskarżony ponownie w obrębie miejscowości P., nie będąc uprawnionym do polowania, wszedł w posiadanie zwierzyny poprzez oddanie strzału z broni myśliwskiej typu sztucer (...)nr (...) do jelenia, którego zabrał ze sobą. Wartość zwierzyny wynosiła 5.800 zł, którą należało powiększyć o trofeum pod postacią poroża o masie brutto nie przekraczającej 5,5 kg, tj. o wartość 2.000 zł. Oskarżony łącznie zatem spowodował straty w wysokości 7.800 zł na szkodę Skarbu Państwa. W dniu 13 listopada 2016 r. Prezes Koła (...) ujawnił w zagajniku leśnym w obwodzie nr (...) tzw. (...) ugniecioną trawę oraz liczne ślady krwi. Funkcjonariusze Policji przeprowadzili oględziny miejsca zdarzenia i sporządzili dokumentację fotograficzną. W toku dalszych czynności policjanci ujawnili na terenie posesji w miejscowości (...), gmina B., należącej do oskarżonego S. P. (1), części skłusowanej zwierzyny pod postacią: odciętego łba jelenia z porożem, czterech kopyt i resztek kości. Na miejscu ujawniono również liczne plamy koloru brunatnego i kawałki mięsa. Na ścianie w worku ujawniono skórę z dzika. W kolejnym pomieszczeniu gospodarczym ujawniono starą lodówkę, w której znajdowały się dwie kolejne skóry z jelenia. Te dwa jelenie zostały wbrew ustawie upolowane przez oskarżonego w latach poprzednich, kolejno w listopadzie 2014 r. i styczniu 2015 r. Ponadto, od oskarżonego zatrzymano sztucer (...) nr (...) ujawniony w jednym z pomieszczeń w futerale i pozwolenie na broń. Części mięsa z jelenia, popakowane w skrzynkach, ujawniono także w miejscowości (...), gdzie mieszkał syn oskarżonego.

(dowód: wyjaśnienia S. P. (1) k. 49v. – 50, k. 109v., 151v., k. 187v. – 188; zeznania świadków: J. S. k. 4v. – 5, k. 39v. – 40, k. 188v. - 189; S. P. (2) k. 37v. – 38, k. 189v. – 190; W. P. k. 200v. – 201; A. K. k. 201; protokół oględzin miejsca zdarzenia z dokumentacją fotograficzną k. 6-17, 24-35; protokół przeszukania pomieszczeń k. 18-20, 21-23, 74-75; pokwitowanie k. 43, 104; wykaz dowodów rzeczowych k. 56, 57, 100, 106, 123; protokół oględzin broni myśliwskiej z dokumentacją fotograficzną k. 115-122; protokół zatrzymania rzeczy k. 71-73)

Wcześniej, tj. w dniu 14 sierpnia 2016 r. w obrębie miejscowości P., oskarżony także przebywał na terenie obwodu łowieckiego nr (...) z bronią myśliwską typu sztucer (...)nr (...) i polował na zwierzynę łowną. Zamierzonego celu nie osiągnął, ponieważ został spłoszony przez innego myśliwego, tj. A. D.. Oskarżony uciekł wtedy z miejsca zdarzenia. Myśliwy A. D. był wpisany w dniu 14 sierpnia 2016 r. w książkę ewidencji pobytu myśliwych na polowaniu indywidualnym w obwodzie łowieckim nr (...). Na polowaniu przebywał w godzinach od 19.00 do 21.30. W kłusującym rozpoznał oskarżonego. W toku czynności procesowych od A. D. została w dniu 25 sierpnia 2016 r. zatrzymana płyta DVD z nagraniem rozmowy z oskarżonym S. P. (1). Płyta została poddana oględzinom. Na nagraniu słychać rozmowę S. P. (1) i A. D.. Oskarżony próbował przekonać A. D., aby ten zaprzeczył, że widział oskarżonego w inkryminowanym okresie w obwodzie nr (...) z bronią.

(dowód: zeznania świadka A. D. k. 78, k. 82v., k. 189 – 189v.; kserokopia książki ewidencji pobytu myśliwych na polowaniu indywidualnym k. 90-92; protokół zatrzymania rzeczy k. 93-95; protokół oględzin nagrania z płyty DVD-R k. 97-98)

Zarząd Koła (...) w S. wskutek działania S. P. (1) pomniejszył swój plan odstrzału zwierzyny o sztuki upolowane wbrew ustawie przez oskarżonego tj. trzech jeleni i jednego dzika, co pomniejszyło jego dochód jako dzierżawcy obwodu o około 3.500 zł.

(dowód: informacja z Koła (...) k. 146)

W chwili orzekania oskarżony miał 64 lata. Pobierał emeryturę w wysokości około 857 zł miesięcznie. Żonaty, ojciec czworga dorosłych dzieci. Nie leczył się psychiatrycznie, ani odwykowo. Nie był wcześniej karany sądownie.

(dowód: dane S. P. (1) k. 49 – 49v., k. 187v.; informacja z K. k. 59; aktualna informacja z K. k. 192; informacja o dochodach k. 60, 64, 127; informacja z bazy PESEL k. 65-67; protokół zatrzymania osoby k. 45; dane osobo-poznawcze k. 55)

Oskarżony S. P. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Szczegółowo opisał okoliczności ich popełnienia. W odniesieniu do czynu z dnia 14 sierpnia 2016 r. potwierdził, że nie zdążył wtedy nic upolować. Uciekł do domu, ponieważ spotkał w lesie znanego sobie z widzenia leśniczego A. D.. Oskarżony przyznał, że miał wtedy ze sobą sztucer i tak samo jak we wcześniejszych przypadkach, jakby coś upolował to mięso wzięłby dla siebie i przerobiłby je na wędliny. Podkreślił, że oprócz tych pięciu razy więcej nie był na polowaniach i nic więcej nie ustrzelił.

(vide wyjaśnienia oskarżonego k. 50, k. 109v.)

Przed Sądem oskarżony przyznał się tylko do dwóch pierwszych z zarzuconych mu czynów. Do pozostałych trzech czynów nie przyznał się. Wyjaśnił, że na parkingu w lesie znalazł skóry i je zasolił do starej lodówki. Do tych dwóch jeleni nie strzelał. Na parkingu znalazł lby jeleni bez poroży, zdjął z nich skórę i zabrał do domu. Ponadto, w dniu 14 sierpnia 2016 r. nie był w lesie z bronią, nikt go nie spłoszył i takie zdarzenie nie miało miejsca.

(vide wyjaśnienia S. P. (1) k. 49v. – 50, k. 109v., 151v., k. 187v. – 188)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym przed Sądem, w treści których nie przyznał się do popełnienia trzech ostatnich z zarzucanych mu czynów (k. 187v. – 188), albowiem pozostawały one w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto, były wewnętrznie sprzeczne. Oskarżony indagowany przez Sąd, nie potrafił podać jednoznacznej przyczyny, dlaczego w postępowaniu przygotowawczym podawał odmiennie do tego, co wyjaśnił przed Sądem. Jednocześnie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w której przyznawał się do popełnienia wszystkich pięciu z zarzuconych mu czynów oraz wskazywał na okoliczności ich popełnienia (vide k. 49v. – 50, k. 109v., 151v.).

Wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego i częściowo z postępowania sądowego (w kontekście pierwszych dwóch czynów aktu oskarżenia), korelowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności zaś z zeznaniami J. S. i A. D..

I tak w odniesieniu do zarzutów z punktu 1 i 2 wskazać należy, że J. S. zeznawał na okoliczności, w świetle których w dniu 13 listopada 2016 r. ujawnił świeże ślady nielegalnego polowania i zawiadomił o tym fakcie odpowiednie służby. W wyniku podjętych czynności poszczególne części upolowanej zwierzyny ujawniono na posesji oskarżonego, jak i na posesji należącej do jego syna. Syn oskarżonego, potwierdził w swoich zeznaniach, że zwierzynę przyniósł w to miejsce ojciec. Oskarżony w treści swoich wyjaśnień konsekwentnie potwierdzał powyższe okoliczności. Przyznał uczciwie i szczerze, że przerabiał upolowaną zwierzynę na przetwory mięsne.

Z kolei w odniesieniu do czynu z punktu 5 wskazać należy, że A. D. zeznawał na okoliczności, w świetle których w dniu 14 sierpnia 2016 r. był naocznym świadkiem tego, jak oskarżony chodził po lesie ze sztucercem w rękę, a okoliczności zachowania oskarżonego wskazywały na to, że przebywał on w tym miejscu na polowaniu wbrew przepisom ustawy. A. D. zeznał, że oskarżony na jego widok uciekł z miejsca zdarzenia. Dając wiarę świadkowi A. D., Sąd jednocześnie z uwagi na oczywistą sprzeczność, odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie. Z wymienionych osób to świadek w oczach Sądu był osobą wiarygodną, gdyż oskarżony miał interes w tym, aby mówić nieprawdziwie, chcąc tym samym uwolnić się od grożącej odpowiedzialności karnej.

Zeznania wskazanych świadków były w oczywisty sposób zgodne z pierwszą wersją wyjaśnień oskarżonego, pomimo, iż wszystkie osoby zeznawały od siebie niezależnie. Dodatkowo, zeznania przytoczonych świadków i wyjaśnienia oskarżonego znajdowały odzwierciedlenie w pozaosobowych i w ocenie Sądu obiektywnych źródłach dowodowych, tj. protokołów oględzin, przeszukań pomieszczeń, zatrzymania rzeczy i protokołu oględzin nagrania z płyty DVD-R. Wszystkie czynności zostały przeprowadzone w oparciu o obowiązującą procedurę i nie były przez żadną stronę postępowania kwestionowane. Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, zarówno co do ich treści jak i cech zewnętrznych. Podkreślić wypada, że w kontekście zarzutu 5, to sam oskarżony wyjawiał przesłuchującym go policjantom okoliczności czynu z dnia 14 sierpnia 2016 r. Nadto, dane z kserokopii książki ewidencji pobytu myśliwych na polowaniu indywidualnym, potwierdziły, że w rzeczywistości tylko myśliwy A. D. powinien przebywać w tym obwodzie, w inkryminowanym okresie, na polowaniu indywidualnym. Mógł zatem w tym czasie faktycznie spotkać kłusującego oskarżonego. Sąd nie stwierdził w sprawie żadnych okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość zeznania świadków A. D. i J. S.. Ponadto, osoby te nie były w żaden sposób skonfliktowane z oskarżonym. Z oględzin nagrania rozmowy wynikało z kolei, że to oskarżony S. P. (1) miał nie szczere intencje i próbował prosić świadka D. do nie składania zeznań obciążających jego osobę.

W kontekście czynów z punktów 3 i 4 wskazać należy, że sam oskarżony przyznał się pierwotnie w postępowaniu przygotowawczym do ich popełnienia. Nadto, w jednym z pomieszczeń gospodarczych ujawniono starą lodówkę, w której znajdowały się skóry z jeleni. Powyższe korespondowało zatem z wyjaśnieniami oskarżonego. Oskarżony po raz pierwszy dopiero przed sądem zaczął kwestionować pochodzenie tych skór, wskazując, że znalazł te skóry na parkingu leśnym. Sąd nie dał wiary tym ostatnim wyjaśnieniom, albowiem były one sprzeczne z pierwszymi wyjaśnieniami oskarżonego. Pierwsze wyjaśnienia były składane przez oskarżonego spontanicznie, „na gorąco” i bez większej refleksji. Kolejne (przed Sądem) były już przemyślane, uzupełnione i wyraźnie ewoluowały w stosunku do wyjaśnień pierwotnych, co jest wystraszające aby poddać je w wątpliwość. Pierwotnie oskarżony w ogóle nie zaprotestował, że skóry nie pochodziły z kłusowania, a zostały przez niego znalezione. Przed Sądem z kolei indagowany, nie potrafił wyjaśnić logicznie, dlaczego wcześniej podawał odmiennie. Pierwotnie stwierdził, że nie wie dlaczego tak mówił, aby w innym miejscu wskazać, że czynił tak bo „był zestresowany, mówił to co chcieli usłyszeć policjanci, nie czytał protokołu który podpisał”. Oskarżony jest osobą dorosłą i zdawał sobie świetnie sprawę z grożącej mu odpowiedzialności karnej za popełnione czyny. W tych okolicznościach twierdzenia oskarżonego przed Sądem, co do przyczyn przyznania się do wszystkich pięciu czynów w postępowaniu przygotowawczym, były co najmniej infantylne. Pierwsze wyjaśnienia były szczerze i odpowiadające prawdzie. To wszystko sprawiło, że Sąd ocenił ostatnie wyjaśnienia oskarżonego, te złożone przed Sądem, jako pokrętne, sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym i nie zasługujące na wiarę.

Ze sceptycyzmem należało także podejść w ocenie Sądu do zeznań świadków W. P. i A. K.. Osoby te podały wprawdzie, że widziały skóry w lodówce oskarżonego, co automatycznie nadal nie przesądzało o sposobie ich pozyskania przez oskarżonego. Poza tym należy zwrócić uwagę, że świadek A. K. podawał, że chodziło o skóry z dzika, a nie z jeleni. Podał także, że lodówka był włączona, była stara, ale jeszcze pracowała (vide 201). Powyższej okoliczności przeczył sam oskarżony, który wielokrotnie podkreślał, że lodówka nie działała. Powyższe czyni zeznania świadka mało wiarygodnymi. Niewykluczone, że świadek ten w ogóle nie widział ani skór z jeleni, ani lodówki oskarżonego, a w sprawie zeznawał tylko i wyłącznie po to, aby wzmocnić linię obrony oskarżonego. Zdaniem świadka W. P. oskarżony „jako myśliwy miał dobrą opinię bo dobrze bronił naszych pól” (vide 200v.-201). To pośrednio potwierdza przyczynę pobytu oskarżonego w dniu 14 sierpnia 2016 r. na terenie obwodu łowieckiego nr (...) z bronią myśliwską w pobliżu pól uprawnych.

Przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej wymaga ustalenia popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Ustalenie zaś, że czyn taki został popełniony polega na wykazaniu, że sprawca swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona konkretnego występkę zawarte w treści normy karnej, której naruszenie zostało mu zarzucone.

Zgodnie z art. 53 pkt. 6 Ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo Łowieckie (Dz.U. z 2017 r. poz. 1295) kto nie będąc uprawnionym do polowania wchodzi w posiadanie zwierzyny, lub też poluje nie posiadając uprawnień do polowania (art. 53 pkt 4) podlega karze pozbawienia wolności do lat 5.

Jednocześnie zachowanie się sprawcy przestępstwa kradzieży jest ściśle określone w przepisie art. 278 §1 kk i polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez pojęcie "zabór" należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne). Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa musi przy tym nastąpić wbrew woli osoby nim dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy. Przedmiotem kradzieży nie może być rzecz niczyja, albo rzecz, której właściciel się wyżył. Nie mogą również być przedmiotem tego czynu zabronionego rośliny i zwierzęta w stanie wolnym, chyba że zostały przez inną osobę pozyskane (np. upolowana zwierzyna, złowione ryby).

W sprawie nie budziło wątpliwości, że oskarżony wszedł w posiadanie ustalonej zwierzyny (trzy jelenie i dzik) czterokrotnie, kiedy nie był uprawnionym do polowania w rozumieniu Ustawy Prawo Łowieckie. W dniu 14 sierpnia 2016 r. natomiast usiłował w takie posiadanie zwierzyny wejść. Zgodnie z zasadami polowania określonymi w art. 42 i następne ustawy polowanie może być wykonywane przez członków Polskiego Związku Łowieckiego lub cudzoziemców, o których mowa w art. 42a ust. 1, za zgodą dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego. Podczas polowania uprawniony do jego wykonywania zobowiązany jest posiadać m.in. legitymację członkowską Polskiego Związku Łowieckiego, pozwolenie na posiadanie broni myśliwskiej lub inny dokument uprawniający do jej posiadania, jeżeli wykonuje polowanie za pomocą broni przeznaczanej do celów łowieckich. Zgodnie z art. 42b ustawy termin rozpoczęcia i zakończenia polowania indywidualnego oraz ilość i gatunek pozyskanej zwierzyny podlega wpisowi w książce ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym, którą zobowiązani są posiadać dla każdego obwodu dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich. W przypadku pozyskania zwierzyny na polowaniu indywidualnym myśliwy jest zobowiązany odnotować ten fakt w posiadanych upoważnieniu do wykonywania polowania indywidualnego: w odniesieniu do zwierzyny grubej - przed podjęciem czynności transportowych; w odniesieniu do zwierzyny drobnej - niezwłocznie po zakończeniu polowania. Za dokonanie wpisu, o którym mowa w ust. 1, odpowiedzialny jest myśliwy wykonujący polowanie. Przenosząc powyższe na realia niniejszej sprawy należy wskazać, że oskarżony wchodząc w posiadanie ustalonej w sprawie zwierzyny nie był do tego uprawniony w rozumieniu Ustawy Prawo Łowieckie. W ogóle nie przestrzegał zasad rządzących się przy tego rodzaju polowaniach, określonych ustawą. Polowań dokonywał samowolnie i jak sam to przyznawał w toku prowadzonego postępowania, wyłącznie z zamiarem pozyskania zwierzyny na własne cele, potrzeby (mięso, trofea).

Sąd oceniając zachowanie sprawcy, miał również na uwadze, iż S. P. (1), był w przeszłości myśliwym i w związku z tym posiadał ponadprzeciętną wiedzę z zakresu łowiectwa. Oskarżony był w przeszłości członkiem Koła (...), a zatem musiał złożyć stosowny egzamin i posiadał również pozwolenie na broń. Oskarżony musiał bardzo dobrze orientować się w realiach wymogów prawnych, niezbędnych do przepisowego przeprowadzania polowania indywidualnego i zdawał sobie sprawę, iż upoważnienie wraz z określoną w nim zwierzyną, wskazaną do odstrzału, jest dokumentem priorytetowym, aby polować zgodnie z normami prawa łowieckiego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy zaznaczyć, iż Sąd na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wbrew twierdzeniom oskarżonego, ustalił iż oskarżony S. P. (1) swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona zarzucanych mu pięciu czynów. W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie nie budził wątpliwości, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów.

W odniesieniu do czynu z pkt 5 wskazać należy, że odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje (art. 13 § 1 kk). W realiach niniejszej sprawy oskarżony swoim zachowaniem niewątpliwie w dniu 14 sierpnia 2016 r. zmierzał do nielegalnego wejścia w posiadanie kolejnej zwierzyny, co sam przyznał w postępowaniu przygotowawczym, jednakże celu tego nie osiągnął z uwagi na pojawienie się w tym miejscu myśliwego A. D.. Oskarżony został spłoszony przez innego myśliwego. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z punktu 5.

Jednakże podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 14 § 1 kk Sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa.

Zgodnie z kolei z art. 11 § 2 i 3 kk jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej (w niniejszej sprawie art. 53 pkt 6 ustawy Prawo Łowieckie i art. 278 § 1 kk, a ostatni z zarzuconych czynów także i art. 53 pkt 6 ustawy Prawa Łowieckiego), sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Sąd w takim przypadku wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Z uwagi na powyższe ostatecznie Sąd czyny popełnione przez oskarżonego i zarzucone mu aktem oskarżenia w pkt od 1 do 4, zakwalifikował z art. 53 pkt. 6 ustawy Prawo Łowieckie w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2. W przypadku zaś czynu z punktu 5 aktu oskarżenia Sąd miał na uwadze fazę stadialną przestępstwa - usiłowanie, albowiem na tym właśnie etapie oskarżony zakończył swój czyn i przyjął kwalifikację prawną z art. 53 pkt. 4 ustawy Prawo Łowieckie w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 pkt. 6 ustawy Prawo Łowieckie w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk – vide punkt Ic wyroku.

Zgodnie z art. 91 § 1 kk jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę (tzw. ciąg przestępstw).

Sąd przyjął, że oskarżony czynów opisanych w punktach 1 i 2 aktu oskarżenia dopuścił się w ramach ciągu przestępstw, co znalazło odzwierciedlenie w wymierzonej oskarżonemu karze w punkcie Ia wyroku. Niewątpliwie bowiem czasookres od 11 do 12 listopada 2016 r., a więc dzień po dniu, mieści się w kategoriach krótkiego odstępu czasu. Nie budziło również większych wątpliwości, że oskarżony za każdym razem działał z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Dwukrotnie nie będąc uprawnionym do polowania wszedł w posiadanie zwierzyny poprzez oddanie strzału z broni myśliwskiej typu sztucer(...)nr (...). Sam oskarżony potwierdzał w swoich wyjaśnieniach, że każdorazowo działał podobnie.

Tożsame stanowisko Sąd zajął w przypadku czynów opisanych w punktach 3 i 4 aktu oskarżenia. W ocenie Sądu i w tym przypadku oskarżony działał w ramach ciągu przestępstw, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie Ib wyroku. W ocenie Sądu czasookres od listopada 2014 r. do stycznia 2015 r., również mieści się w kategoriach krótkiego odstępu czasu.

Sąd uwzględnił powyższe okoliczności przy wymiarze kary. Z tych właśnie przyczyn oskarżonego S. P. (1) uznał w punkcie I wyroku za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:

a/ opisanych w punkcie 1. i 2. stanowiących występki z art. 53 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo Łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168 z późn. zm.) w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przyjmując, że dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

b/ opisanych w punkcie 3. i 4. stanowiących występki z art. 53 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo Łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168 z późn. zm.) w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przyjmując, że dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

c/ opisanego w punkcie 5. stanowiącego występki z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo Łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168 z późn. zm.) w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. 53 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo Łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168 z późn. zm.) w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwa, przy uwzględnieniu omówionych wyżej obostrzeń wymiaru kary wynikających z art. 91 § 1 kk, Sąd niezależnie oparł się także na dyrektywach wymiaru kary określonych w art. 53 kk, uwzględniając zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające. Do tych ostatnich niewątpliwie należał fakt, że oskarżony działał w sposób przemyślany i zaplanowany. Klusował z premedytacją. Nie wpłynął na niego nawet tak znaczący fakt, jak okoliczność, że w dniu 14 sierpnia 2016 r. został przyłapany przez A. D. na „gorącym uczynku”, pomimo, że w rozmowie z ww. zarzekał się, że więcej już nie będzie tego czynił. Okolicznością łagodzącą był fakt, że oskarżony pomimo 64 lat nie był dotychczas karany sędownie. Normalnie funkcjonował w społeczeństwie, wychował czworo dorosłych dzieci. Nie mniej jaskrawość i uporczywość zachowań oskarżonego zdaniem Sądu prowadziła do jednoznacznego wniosku, że S. P. (1) w sposób rażący lekceważył obowiązujący porządek prawny. Społeczeństwo, w tym także pokrzywdzone podmioty, muszą mieć zagwarantowane poczucie istnienia poszanowania dla prawa. Wymiar sprawiedliwości powinien zdecydowanie reagować na działania podobne tym, których dopuścił się oskarżony. Inne osoby polujące muszą dostać niniejszym orzeczeniem wyraźny sygnał, że wchodzenie w konflikt z prawem, zwyczajnie nie popłaca.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego S. P. (1) w punkcie I. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną roku pozbawienia wolności.

Sąd zastosował przy wymiarze kary łącznej zasadę asperacji. Sąd nie mógł zastosować w niniejszej sprawie zasady kumulacji kar, gdyż stanowiłoby to dla oskarżonego dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacyjne oraz potrzeby kształtowania społecznego poczucia sprawiedliwości. Nie budzi wątpliwości również fakt, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Oskarżony popełnił więcej niż jedno przestępstwo, co jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Nie podlega dyskusji, że kara łączna nie może pogarszać sytuacji skazanego, ale też z drugiej strony, nie może stanowić dla niego zbyt dużej premii, powodowanej popełnieniem większej ilości przestępstw. Sytuacja skazanego, który wielokrotnie dopuścił się czynów karalnych, w porównaniu z osobą, która popełniła pojedynczy czyn przestępny, byłaby przy zastosowaniu zasady absorpcji rażąco niesprawiedliwa.

Zdaniem Sądu orzeczona kara nie może być uznana za rażącą swoją surowością, zwłaszcza mając na uwadze ustawowe zagrożenie za przypisane oskarżonemu czyny i wszelkie związane z tym obostrzenia. Postawa oskarżonego, chociażby z dnia 14 sierpnia 2016 kiedy uciekł spłoszony przez innego myśliwego, wskazywała, że oskarżony bardzo dobrze znał konsekwencje związane ze swoim nagannym postępowaniem.

Jednocześnie Sąd dopatrzył się wobec S. P. (1) pozytywnej prognozy kryminologicznej, pozwalającej na zawieszenie wykonania orzeczonej kary na okres próby. Z karty karnej wynika, że oskarżony przeżył 64 lata i nie wchodził wcześniej w konflikt z prawem. Zasluguje zatem od wymiaru sprawiedliwości na szansę, aby poprawić swoje zachowanie w warunkach wolnościowych. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonywanie orzeczonej wobec oskarżonego S. P. (1) kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat. W ocenie Sądu nie tylko kara o charakterze izolacyjnym, spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, a w szczególności indywidualnej. Sąd wyraża nadzieję, że orzeczona kara i towarzyszące temu środki karne, zapobiegną powrotowi oskarżonego do przestępstwa i skłonią go do przestrzegania obowiązujących przepisów prawa.

Z tych przyczyn na podstawie art. 43b kk Sąd orzekł też wobec oskarżonego S. P. (1) środek karny w postaci podania wyroku wraz z pełnymi danymi osobowymi oskarżonego i treścią zarzutów do publicznej wiadomości, poprzez umieszczenie odpisu wyroku na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w B. na okres 1 (jednego) miesiąca.

Z kolei na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego S. P. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) kwoty 21.700 (dwudziestu jeden tysięcy siedmiuset) złotych.

Na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo Łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168 z późn. zm.) orzekł wobec oskarżonego S. P. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa:

a/ przedmiotów służących do popełnienia przestępstw w postaci broni myśliwskiej typu sztucer CZ 555 o nr (...) wraz z magazynkiem, lunetą marki M., trzech sztuk amunicji kaliber (...) oraz dwóch sztuk płaszczy po kulach – przechowywanych w Wojewódzkiej Składnicy Broni i Amunicji Komendzie Wojewódzkiej Policji w O.;

b/ przedmiotów pochodzących z przestępstwa w postaci łba jelenia z porożem selekcyjnym, czterech sztuk kopyt jelenia, trzech sztuk skór z jelenia i mięsa zwierzęcego w ilości 55 kg.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego S. P. (1) kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 listopada 2016 roku od godz. 14:30 do godz. 20:30.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. Nr 49 poz. 223 z 1983 z późn. zm.) Sąd zwolnił oskarżonego S. P. (1) od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. Jego obecna sytuacja finansowa i majątkowa (emerytura na poziomie około 857 zł miesięcznie) w ocenie Sądu nie pozwalają na uiszczenie powyższych kosztów w całości, ani w części. Orzekając w tym zakresie Sąd miał również na uwadze nie małą wysokość obowiązku naprawienia szkody.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...)

(...)